

Cele 29 (minus una!) viitoare declarații de război...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu ne va mai fi de mare mirare când, peste nu mulți ani, vom vedea Ucraina că fiind, de fapt, dar și într-un soi „de jure” al noii doctrine militare războinice a UE, în spatele liniilor inamice... Ba, mai mult, să nu ne surprindă, într-un viitor aproape cât ziua de mâine, că acesta va fi chiar singura țară „UE” din spatele liniilor de front... Singura entitate

tru pace, nu să voteze liderii pacifiști, ci să-și facă adăposturi... În beciuri, în curți, în casa scârilor...

Și sunt semnale în acest sens pentru că nu construiești fabrici de armament și muniție pe linia frontului... Or, faptul că Germania își mută, nu doar liniile de producție, ci fabrici întregi în cel mai riscant loc de astăzi, dar nu și de mâine, în Ucraina, arată o evidentă re poziționare de logistică și doctrină militară. În plus, faptul că Franța și

Kievul pus în lesa de asmuțire...

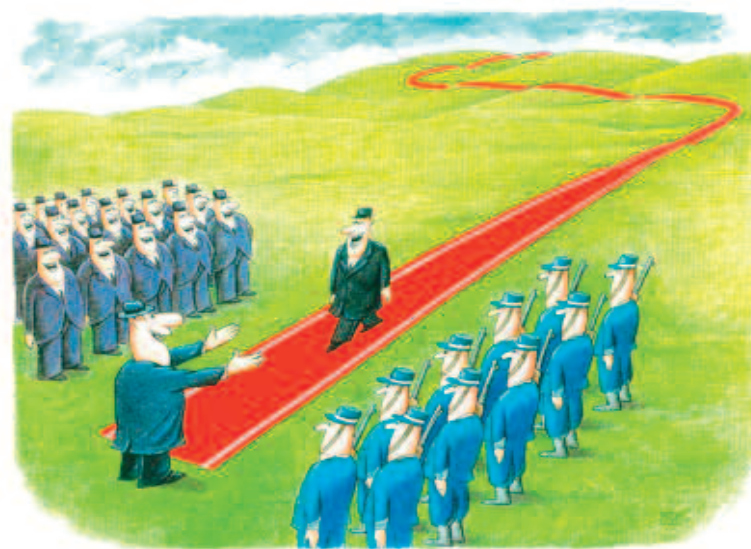
Pentru că Ucraina va rămâne cu un singur risc. Clasic, ageografic. Vecinătatea teritorială cu rușii. Dar fără vulnerabilități interne de tip hibrid. Căci nu va mai avea colectivități semnificative de ruși, ca structuri de înmagazinare și generare a fel și fel de provocări ale războiului modern, în vreme ce, în Europa, lucrurile par a se așeza cu totul altfel. Inclusiv în zonele în care rușii se

O scurtă și unică scrisoare...

Adrian
Munteanu

Ni s-a cerut să menționăm dacă vom fi sau nu prezenți la ședința de alegeri a conducerii Uniunii Scriitorilor. Pentru prima și ultima oară, țin să fac câteva

bilirea unor reprezentanți ai filialei, în cazul unor deplasări sau acțiuni, se face într-un grup restrâns de apropiați, cu toate că evoluția mea, recunoscută de mulți alții, demonstrează că există disponibilitate și capacitate pentru maniere noi și plurivalente de prezentare cu care

bine protejată într-un soi de autonomie de război... Pentru că războiul de mâine, hibrid, ageografic, nu va mai avea nici o legătură cu frontierele terestre, cu mărșăluirile așa cum le știam din ultimele mari conflagrații. Și sunt tot mai numeroase și evidente semnalele (poate chiar mesaje, nu?) că, în vreme ce toată Europa se militarizează și devine o provocare de război, prin cele 29 – minus una – declarații de război la adresa Rusiei, în Ucraina se pregătește altceva. Și poate se va ajunge chiar că acolo să avem cel mai sigur teritoriu „european”... Cel mai bine apărat... Unde nu doar ucrainenii fugiți de război vor voi să se întoarcă, dar și populații întregi ale Europei. Inclusiv acelea care sunt sfătuite astăzi de guvernele lor, nu să mărșăluiască pen-

alte state înființează în Ucraina centre de instrucție completează un tablou al zilei de mâine în care Kievul va avea un statut tot mai special. Și va ajunge cel mai bine protejat grație sistemelor de apărare pe care Europa nu le donează, nu le cedează, ci de care se debarasează la propriu, o dată cu propria-i apărare. Asta în vreme ce țările „extrase” la ordin din această umbrelă de apărare scump plătită vor avea un alt rost. Al furnizării cărnii de tun, o altfel de carne de tun, dar tot moarte însemnând, la ele acasă și nu la mii de kilometri distanță. La ele acasă, acolo unde va fi dus războiul Europei cu Rusia. Al celor 29 de țări (minus una) din Europa... Al celor 27 de astăzi, plus Moldova și Ucraina de mâine-poimâine, dar, în cele din urmă fără

mută de doi ani încoace. Și vom fi noi vizați de aceste mișcări de altfel de trupe. Căci, după ce actuala migrație a rușilor în nordul Bulgariei va căpăta conturul de colectivitate, și apoi minoritate, vom constata că nu de faptul că rușii vor coborî la Gurile Dunării trebuia să ne temem, ci de poziționarea lor (prin cumpărarea de case și terenuri) în nordul Bulgariei, prinzându-ne într-o atât de posibilă menghină (istorică) căreia nu i-a lipsit acest clește de la sud, doar că nu era foarte ascuțit...

sublinieri, ca să fiu înțeles. Personal, nu am nevoie de niciun răspuns. În ultimii ani, relația mea cu cititorii a constat în oferirea de spectacole de o oră într-o formulă unică. Este un mixaj între interpretarea în direct a unor Sonete și proiecția de Videosonete. Pe parcursul unei ore, tot ceea ce se aude și se vede este construit și interpretat de mine la nivel profesionist. În același mod inovativ se realizează spectacolele pentru copii, de Povești și Videopovești. Originalitatea acestei strădăni constă în faptul că un singur autor-creator este prezent pe scenă, susține un recital, fără să citească de pe o foaie de hârtie, conturând un cadru complex, sincretic, prin intermediul textului, interpretării, imaginilor și muzicii. Am susținut aceste spectacole în țară și în toată lumea. În străinătate m-am deplasat cu un scop prioritar, acela de a contribui la păstrarea legăturii românilor de peste mări și țări cu limba de acasă, în forma ei înaltă, literară și artistic.

Tot ceea ce realizez se face cu suflet, dezinteresat, cu străduința de a deschide culoare noi, iar reacția cititorilor/spectatori este deosebit de favorabilă la toate categoriile de vârstă. Constat însă că această activitate susținută este ignorată, voit sau nu, de conducerea Uniunii și de

- aceea a filialei, unde pare că am fost plasat într-un eșalon secund, nu sunt consultat la deciziile importante, iar sta-

Uniunea ar fi putut să se mândrească.

Trec peste aceste aspecte și peste faptul că sunt nesocotite cărțile mele la nivel local, dar reamintesc că am trimis un proiect conducerii Uniunii Scriitorilor, oferindu-mă să susțin, PE BANII MEI, spectacole oriunde este nevoie, chiar și acolo unde n-a călcat vreodată piciorul vreunui scriitor, în localități uitate de lume, pentru copii, adolescenți sau maturi. Le-am trimis propunerea mea tuturor celor din comitetul de conducere al Uniunii, nu numai defunctului președinte Nicolae Manolescu, dar și actualului candidat la funcție, Varujan Vosganian și celorlalți membrii. După două luni și jumătate am dat peste o singură propoziție, un refuz, nesemnificativ, inserat, în bătaie de joc, la rubrica „Răspundem cititorilor” din România Literară (!!!!).

Țin să mulțumesc Uniunii pentru asta. Nu cred că realizează ce mi-a dăruit. Am devenit un om și un creator liber.

Să nu creadă cineva că depun armele. Voi continua de unul singur, oriunde va fi nevoie de mine. În ce privește atitudinea mea legată de „răspunsul” pe care l-am primit, Adrian Munteanu are, la rândul lui, pentru acum și pentru altădată, un singur răspuns: Tăcere!

Mai suntem militari?...

Marin
Neacșu

Începând cu evenimentele din '89, toată lumea a crezut că am intrat într-o eră a libertății și democrației neîngrădite, dar de la cetățeanul de rând, omul de pe stradă, homeless-ul din canal până la „marii oameni de stat”, politicieni, guvernanți, oameni de afaceri, fiecare a înțeles libertatea și democrația așa cum i-a convenit sau trebuit lui. Toți însă au înțeles sau au crezut că acum au dreptul să facă orice, fără să dea socoteală nimănui și asta se aplică și, dar mai ales, celor care sunt puși să verifice și să dirijeze respectarea acestor libertăți, a Constituției, așa bună-proastă cum este, a legislației și bunului simț, nu în ultimul rând. Dar, nu e așa, și acești apărători sunt și ei oameni și, așa cum spunea Grigore Moisil, au și ei dreptul la „un pahar de vin” adică de libertate și democrație prost înțeleasă și aplicată, așa că păcătuiesc și ei, cu sau fără voie. În această imensă păcătuială națională fără limite, militarii, ca parte componentă a societății, unii sunt tentați să spună elita societății, dar au trecut vremurile când chiar erau, trebuie să recunoaștem, se înscriu cu brio în „politica zilei”. Fiecare individ sau grup-categorie-specialitate-asociație-structură-armă, organizat sau nu, își exprimă opiniile, cere drepturile, înțelege obligațiile și restricțiile după cum poate sau dorește. O să spuneți că nu e nicio problemă, că doar armata nu e -încă- formată din roboți și militarii sunt oameni și trăiesc pe aceleași meleaguri, au aceleași tradiții, același filon genetic, în definitiv provin din oameni comuni, nu sunt veniți de pe Krypton, nu sunt produși în laboratoare. Da, așa este dar, Armata ca structură, noțiune, scop și educație, se considera, cel puțin până nu cu mult timp în urmă, într-un corp nu doar „uniformizat” ci și omogen și cu un spirit de corp și loialitate, respect și conștientizate și acceptate, care cu timpul deveneau reflexe. Despre „uniformizarea” armatei s-a mai vorbit, unii consideră că ar fi fost o dezumanizare, de-personalizare, atac la conștiința de sine, așa că odată intrați în „epoca de aur a democrației” de după '89, ne-am întors cu spatele, ca să nu zic cu dosul, la educația militară, sau „militărească” și am trecut la o civilire, care nu este totuna cu civilizarea elementului militar, școlile militare au devenit „academii” care nu mai produc cadre militare decât la exterior și doar 8 ore pe zi,

acuma de pe porțile academiilor ies (hai să nu spun 100% dar 80%, da) „manageri” adică civili cu bonetă că de cizme nu se mai aude, iar bocancii militari sau uniformă, le vezi purtate pe toate bălțile sau terenurile de vânătoare. Nu intru în detalii, am pomenit de învățământul militar pentru că și acesta, prost înțeles și aplicat, a dus la fenomenul pe care vreau să îl supun atenției.

Armata, ca urmare a schimbărilor de direcție, educație, control și comandă, a devenit un stup de viespi pe care dacă îl desfaci ai declanșat iadul. În afara stupului, datorită sistemului închis nu știi ce se întâmplă, dacă îți apleci urechea auzi un zumzăit și își freci palmele mulțumit, „albinele fac miere”, dar dacă îl deschizi nu mai știi să pui capacul și fiecare viespe zboară unde vede cu ochii. Așa au zburat din stup câteva roiuri cu ocazia unor „ordonanțe” emise de guvernele „democrației” autohtone.

Tot ce s-a întâmplat în societatea românească, dirijat sau nu, din afară sau interior, cu scopuri diferite, a dus la slăbirea, nu numai a capacității de apărare, care să zicem că la un moment dat, – e adevărat, în timp, nu dintr-o dată – se poate reface, dacă se dorește și dacă se fac eforturi în acest sens, ci și a spiritul de corp și asta este cea mai mare pierdere a unei armate, pentru că ajunge și pleacă din interiorul omului, de acolo unde se ajunge greu dar se iese repede. Nu vreau să cad în greșeala, de a spune „...păi când eram eu comandant de...”, dar lucrurile în interiorul structurilor, a grupurilor de oameni care le formează sunt lipsite de liantul care face ca fiecare să îl vadă pe cel de lângă el ca pe un camarad.

Cuvântul „camarad” nu mai e folosit în armată, termenul „tovarăș” este dacă nu interzis cel puțin evitat, nu știu dacă se consideră măcar colegi cei care formează o companie. După cum îi văd ieșind pe poarta unității, ca viespile din stup, fiecare cu traseul lui, fiecare cu mașina lui cât mai bengoasă, fără să se salute măcar, că de strâns mâna nu mai e vorba, „pa-pa e suficient” îmi dau seama că ei aproape nu știu cum îi cheamă pe colegii de subunitate. Pe vremuri demult apuse, în ziua de salariu – e adevărat banii se ridicau de la casieria unității, nu intrau pe cardul pe care îl ține nevasta – restaurantul Dacia de peste drum se umplea de militari iar mesele de sticle de bere. Și așa se întâmpla și la „la doi colonei” la „tabla ondulată” sau mai știu eu ce locuri de „pierzanie”, din apropierea unităților militare.

Nu fac apologia bețivului militar, dar acea bere

băută era importantă pentru că oamenii se simțeau aproape și în afara cazarmii, limbile se dezlegau, așa affai ce probleme, necazuri sau bucurii are fiecare, o bătaie pe umeri, o încurajare, o felicitare te făcea să știi că nu ești singur. Sărbătorile naționale erau și ele prilejuri de întâlnire la „chefuri organizate” de unitate, de 8 Martie, sau Ziua Infanteristului, prin poligoane, cu familiile, se cunoșteau copii, vedeai bucurie și zâmbete peste tot. Astăzi – și vorbesc în cunoștință de cauză –, aceste „obiceiuri proaste” au dispărut.

Se mai organizează până acum câțiva ani Zilele regimentului apoi ale batalionului unde erau invitați nu doar foștii comandanți, ci și celelalte cadre sau militari angajați. Cam de 5 ani dacă nu mai mult, nimic! S-a rupt parcă totul. Dacă se organizează ceva, cei care sunt chemați dintre cei activi, se duc fără chef, ca și cum ar merge la o corvoadă, abia așteaptă să se termine să plece acasă. Vine câte un reprezentant de la „eșalon” transmite un mesaj ca o felie de parizer, fără gust, pe care îl vomți pentru că ai probleme cu fierea, și gata „sărbătoarea”.

Armata s-a rupt. S-a rupt în mii de bucăți. Și asta nu e totul. A început să apară ura, e adevărat manifestată mai mult la nivel declarativ și la nivel individual, dar manifestări de acest gen există. Nu știu dacă acest fenomen este dirijat de cineva de undeva, sau măcar urmărit ca scop secundar, dar în mod cert poate fi și va fi exploatat. Datorită politiciii nu doar inconstiente, ci chiar criminale, aș spune trădătoare a clasei politice în proporție aproape covârșitoare, căreia o parte din conducerea armatei, nu doar de azi ci și de ieri și sper că nu și de mâine i-a cântat în strună, armata, militarii și activi dar mai ales în rezervă, la pensie, au fost loviți, batjocoriți, disprețuiți, discriminați, jupuți de un rând de piele. Ce s-a întâmplat în ultimul timp cu retribuirea discriminatorie a soldei de grad este ultimul exemplu și poate picătura care a umplut sau va umple paharul nemulțumirilor unor militari. Presiunea e posibil să fi ajuns sau să ajungă la un punct critic care nu e de dorit. Deja au început, e adevărat la nivel individ, nu grup sau colectivitate, și destul de izolat, să apară manifestări, deocamdată verbale, care depășesc stadiul nu doar al bunului simț ci unelor și al legalității, gen îndemnuri la „răzbunare”, jigniri, postere sau clipuri cu imaginea unor oameni, politicieni sau militari pe fond de împușcături, sau chiar acțiuni de bruscare chiar în interiorul aceleiași categorii.

Acest gen de manifestări de îndemnuri la ură, la „pedepsire” nu doar că nu își au locul dar sunt chiar nepermise. Am mai menționat acest fapt, îl repet pentru că este total nepotrivit, la protestele din data de 9 mai un militar în rezervă ajuns parlamentar, om de partid, a venit printre protestatari. Nu contează scopul, era treaba lui, dar un altul mai mic în grad dar și mai „colțos” dorind să arate el cât este de „revoluționar” l-a luat de braț să îl îndepărteze pe respectivul coleg-tovarăș-camarad, pe motiv că „face politică”.

Sunt convins că pe vremea cât erau amândoi activi, „revoluționarul” ar fi fost gata să îi pupe mâna celui alt dar acum „s-a schimbat roata”, suntem în democrație, face fiecare ce vrea, nu mai există camaraderie, nu mai există respect, nu mai există grade militare. Și acest lucru s-a întâmplat și pentru că stimata clasă politică, sprijinită de unii reprezentanți ai armatei, în uniformă și ei, au considerat că gradul militar nu mai trebuie respectat, deși, în foarte mare proporție, totul ține de cei șapte ani de-acasă. Este un exemplu clasic de fariseism, să ieși în stradă să protestezi că nu ți se respectă gradul militar, dar să nu îl respecti pe al celui de lângă tine. Unde am ajuns?

Tot mai des auzi în discuțiile dintre rezerviști, uneori postat pe mediile de socializare că „activii îi urăsc pe rezerviști” și de aici normal că pleacă și reacția inversă cu riscul de a se generaliza. Repet, poate fi o acțiune concertată sau simple manifestări, dar riscul ca aceste manifestări să se multiplice sau să fie folosite de alți dușmani, adevărați, indiferent de direcția cardinală, este mare.

Un lucru ar trebui să înțeleagă toți și activi și rezerviști și soldați și generali, și înregimentați politic și liber cugetători, și femei și bărbați (mai am voie să spun așa?) și anume că totuși facem parte din aceeași armată, slujim aceeași țară, cât mai rezistă în actuala formă, iar datoria noastră este să facem scut împreună împotriva dușmanilor, nu să ne luptăm, jignim, atacăm disprețuim, batjocorim între noi. Îndemnul este adresat în aceeași măsură tuturor și este cazul ca toți să facă pași în această direcție, dar toți. Este adevărat, unora le vine greu să se salute sau strângă mâna unuia care de pe o poziție privilegiată, chiar dacă nu i-a făcut niciun rău, ar fi putut interveni să îl apere, dar cu un pic de analiză a poziției fiecăruia, se poate înțelege și de ce nu i-a întins o mână. Este la fel de adevărat, unii reprezentanți activi sau în rezervă ai militarilor nu doar

că nu i-au ajutat pe aceștia, ci chiar i-au lovit, dar asta nu înseamnă că activii îi urăsc pe rezerviști, așa cum nici opiniile exprimate de diverși rezerviști pe diferite platforme, nu reprezintă opinia sau poziția tuturor rezerviștilor. În definitiv fiecare este responsabil pentru faptele și vorbele sale și vorbește în nume propriu. Este de condamnat cel care aflat pe poziții de reprezentare, în loc să exprime poziția sau dorința celor în fruntea cărora se află, face abuz și exprimă propria voință, dorință sau interes, în numele celorlalți. Cazurile izolate nu trebuie generalizate, oamenii trebuie judecați individual nu în grup, chiar dacă uneori fac parte dintr-un grup care s-a manifestat nepotrivit sau nedorit. Dar în mod general fiecare trebuie să încerce ca măcar teoretic să se pună în pielea celui pe care îl judecă și să vadă cum ar fi reacționat el.

Am abordat acest subiect pentru că ne aflăm într-o perioadă deloc plăcută, în special militarii, cu un război care ne bate la geam, iar armata, militarii nu sunt doar primii care intră în luptă, dar și primii care trebuie să se gândească la consecințele stărilor conflictuale. Trebuie să simtă, să știe că au pe cine să se sprijine. Este evident că mulți, foarte mulți dintre pensionarii militari, chiar dacă își spun rezerviști, nu vor mai fi „convocați” fie din motive medicale, fie pentru că nu mai sunt „mobilizabili”, fie pentru că nu sunt posturi de colonei sau generali pentru câți au obținut aceste grade în rezervă, fie pentru că cei de la J1 sau CMZ-uri nu și-au făcut treaba, dar o parte mai fac obiectul mobilizării.

Nu poți pleca la luptă cu cineva despre care crezi că te urăște, sau pe care îl urăști, pentru că atenția ta nu va mai fi îndreptată spre inamicul din fața ta, ci spre „cel de lângă tine” pe principiul cămășii. Pe de altă parte, nici cei care rămân la vatră, nu vor avea viață ușoară și cum există rîcă, neînțelegeri, răbufniri de orgoliu, polițe de plătit, interese opuse, dar nu cred că și ură, nu cred că s-a ajuns așa departe, între membrii diferitelor asociații, între filiale, între membrii aceleiași asociații, între categorii, specialități, subofițeri și ofițeri, etc, mă întreb ce vor face acești oameni dacă vor avea nevoie unul de altul la necaz? Este cazul ca fiecare militar să realizeze că Armata trebuie să fie Armată. Mai suntem militari, sau nu?...

Comasate și modificate...

Petru Jipa

Mergem la vot, ca să...? În funcție de programul partidului. Care program...? Cine mai înțelege ce s-a întâmplat la partidul de comasați...? Partidul unic ne pândește de la geam: nu furați...? Campania ne cântă un pasaj din Campanella lui Franz Liszt, sau de Paganini...? Cine mai știe ce vor aleșii permanenți și incerți ce au rămas statornici pe sacii de voturi? Întrebări fără răspuns, dar cine să ne răspundă...? Altă întrebare...? Între-bare toți..! Sunt două posibilități de s-a ajuns la acest stadiu: o formă de masochism politic sau sindromul Stockholm. „Masochismul politic” este un termen folosit pentru a descrie comportamentul unei persoane sau grup care își acceptă sau își provoacă în mod repetat suferință, umilință sau dezamăgire în cadrul contextului politic. Acest comportament poate include sprijinirea constantă a unui lider sau partid politic care adoptă politici care sunt dăunătoare sau care duc la consecințe negative pentru

acea persoană sau grup. Masochismul politic poate fi influențat de diferite factori, cum ar fi loialitatea necondiționată, manipularea emoțională sau dezinformarea.

Sindromul Stockholm este considerat un răspuns psihologic complex și nu este întotdeauna

Suedia. Acest incident a implicat o bancă din centrul orașului Stockholm, unde mai mulți ostatici au fost reținuți de către infractori pentru mai multe zile. În ciuda condițiilor dificile și a amenințărilor la care au fost supuși, unii dintre ostaticii au dezvoltat un sentiment de empatie sau loialitate

aminte că acum patru ani ați votat cu masca pe figură”. Cum putem să uităm ce am pățit în pandemie...? Pun și eu întrebări, dar sigur rămân fără răspunsuri pe la noi. Dar apar răspunsuri venite dintre mări și țări. Profesorul Francis Boyle, spune: „Injecțiile cu COVID-19 îndeplinesc criteriile armelor

Harvard. Am consiliat numeroase organisme internaționale în domeniile drepturilor omului, crimelor de război și genocid, politică nucleară și război biologic. În 1985 am solicitat public și apoi am elaborat legislația națională de implementare a Convenției privind armele biologice din 1989, care a fost aprobată în unanimitate de ambele Camere în Congresul SUA care a fost semnat de președintele George HW Bush cu aprobarea Departamentului de Justiție al Statelor Unite. Vezi cartea mea *Biowarfare and Terrorism* (Clarity Press: 2005). sau „injecții de nanoparticule de ARNm” sau „injecții de COVID-19 îndeplinesc criteriile armelor biologice și armelor de distrugere în masă conform Biological Weapons”.

Tac și mă gândesc că-mi este frică de ce urmează. O doamnă care conduce UE a spus printre rânduri, că are domnia sa grijă să nu mai fie scris nimic din ce nu trebuie scris. Am uitat: trebuie să ascultăm doar de sursele oficiale.

prezent în situațiile de luare de ostatici. Persoanele afectate de acest sindrom pot simți o presiune psihologică puternică și pot ajunge să își justifice sau își minimizează suferința pentru a face față situației în care se află. Sindromul Stockholm a primit numele său de la un incident de luare de ostatici care a avut loc în 1973 în Stockholm,

față de infractori.

Vedeți de ce-i iubim pe cei care ne țin fără apă și căldură, de ce iubim noi sacii cu gunoi abandonati pe străzi? Trăiască „șoricimea” orașelor! Ei vor trăi bine. Noroc că Europa s-a mobilizat, iar în multe țări a fost dat un exemplu celor care au forțat constituțiile. Scria avocatul Pipera: „Votați și aduceți-vă

biologice și armelor de distrugere în masă”. Sunt Francis A. Boyle, profesor de drept internațional la Universitatea din Illinois College of Law. Am primit un acreditarea în Științe Politice de la Universitatea din Chicago, apoi o diplomă magna cum laude de la Harvard Law School și diplome de doctorat în Științe Politice de la Universitatea

Declinul civilizației iudeo-creștine

tate păcatele. Cum e cazul lui Gigi Becali, care a fecalizat cu faptele lui de hoție România, făcând numai fără-de-legi (nici pușcăria nu l-a domesticit), dar ierarhii BOR i-au dat fericiți un loc în zona sacră vlăceană să ridice o biserică athonită (la concurență cu Frăsinei!), cu figura lui sinistră pe peretele votiv, ceea ce este o impietate fără seamăn. Ba uimirea mea a fost și mai mare când un sihastru pe care îl iubesc, fost coleg al meu de facultate, actorul Dragoș Pâslaru, devenit stareț la Mănăstirea Sfântul Filomon, mi-a declarat că îl așteaptă cu brațele deschise pe Gigi Becali, să-l roage să-l ajute cu bani, să termine de reparat biserica mănăstirii și chiliile. Dacă păcătosul dă bani, înseamnă că s-a pocăit! Cum vedem, azi impietatea în biserică este binecuvântată, nu mai e un păcat, așa de mare, ca pe vremea Ioanei d'Arc. Am văzut chiar vrăjitoare care nu mai sunt arse pe rug, ci primite la mănăstiri cu fală, ca un act de omenie creștină, pofțite la masă, puse în capul trapezei!

Am discutat cu schimnicii de la Muntele Sfânt, de ce s-au călugărit, care e rațiunea plecării lor din lume? Păcatul, au zis ei. Păcatul prea mare. Athosul s-a consacrat ca simbolul izolării absolute, model pentru toate mănăstirile, care trebuie să fie oaze de rugăciune, nu se spurcăciune. Înșuși Nostradamus, când îl epuizau profețiile, se reînvig-

ora apelând la trăirea isihastă. Dar în pas cu civilizația iudeo-creștină care s-a degradat, mai rău decât a prevăzut Oswald Spengler declinul Occidentului, care vedea o evoluție ciclică a civilizațiilor, așa s-a petrecut și cu mănăstirile, care s-au „modernizat”, ele sunt departe de a mai fi un loc de refugiu, de asceză, de austeritate maximă, așa cum o concepea Sfântul Siluan, ci au ajuns la un nivel de trai costisitor, sunt dotate cu toate mijloacele tehnice moderne, parcă ai fi cazat la un hotel de lux, cum am văzut la Mănăstirea Sâmbăta de Sus sau la lezer, de pildă. Viața călugărească a ajuns de invidiat. Locurile sacre au devenit focare turistice. Totul ne arată că această cale a primei geneze, din care a rezultat civilizația iudeo-creștină, duce la pervertire, e o cale a prostituției spirituale, având cauza în confortul material. Când îl vezi pe Patriarhul Daniel că vine să sfințească o troiță și coboară dintr-un Mercedes de ultimă oră, în odăjdii aurite ca la slujbele de la Vatican, pe care cinești ca Fellini și Pasolini le parodiau în filmele lor, nu te mai gândești să te spovedești la unul ca el, fiindcă opulența este tot ce poate fi mai opus religiei creștine. Iisus făcea elogiul sărăciei, al cumpătării, dar a venit armata de teologi moderni care a exploatat toate vorbele lui, care a dus omenirea pe calea promisiunilor deșarte.

Dacă Iisus i-a spus tâlharului răstignit de lângă el: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai”, imediat au făcut o punte între sacru și profan. Declinul civilizației iudeo-creștine stă în pervertirea sacrului prin profan, cum ar spune Mircea Eliade. Toate vorbele înțelepte ale lui Iisus au fost profanate. Nu există verset din învățătura lui să nu se fi transformat în albia unei secte, astfel s-a ajuns la mii de secte, unele cu texte apodictice, precum „Martorii lui Yehova”, propovăduind iminenta Apocalipsă dacă enoriașii nu vor să înțeleagă ce trebuie să facă spre a ajunge în Împărăția lui Yehova, despre care Eminescu spunea în suprema poezie a neînregimentării: Eu nu cred nici în Iehova, / Nici în Buddha Sakya-Muni, / Nici în viață, nici în moarte, / Nici în stingere ca unii.

O gigantică avalanșă de promisiuni deșarte a invadat omenirea, mai ceva decât potopul lui Noe. Lumea este ținută în loc de basmele biblice, precum Viața de apoi, învierea în duh, învierea morților sau mântuirea, la care se adaugă minciunile popești, cu pomenile, cu moliftele, cu iertarea „tuturor” păcatelor. Chiar a tuturora?! Dar pe-ale spoveditorului, cine le iartă? Eu îi mărturisesc sub patrafir că tocmai am ucis un om, mă pocăiesc, vai, de mine, ce mă fac, vai, copilașii mei!, și el îmi iartă păcatul, dar cu condiția să

nu mai fac vreo nouă crimă, apoi tace, duce în mormânt informația cumplită, nu merge la anchetator să spună ce-a aflat, adică tănuiește ticăloșenia, e co-părtaș la crimă! Cine îi dă lui dreptul să facă asemenea nelegiuiri imorale? Aceasta-i religie? Merită vreun preot să-i dau Premiul Inocenței?

Merită Putin et co., care amenință omenirea cu arma atomică, cu o distrugere globală? Ce fel de credință se practică în cea mai mare țară creștin-ortodoxă, când patriarhul ei binecuvântează cu agheazmă obuzele cu care rușii îșiucid frații?! O fac pe pocăiții la altar, dar cum ies afară din biserică scot pistolul! Ce să mai spun de locul unde fariseii l-au răstignit pe Iisus, care a devenit azi un simbol al masacrului holocaustic (holocaust = ucidere în masă pe motive politice și religioase). Merită Netanyahu et co. Premiul Inocenței? Merită artiștii. Fiindcă dacă ceva poate fi salvat pentru Lumea II din Lumea I este arta, marea artă inspirată de sfinți și mitologia religioasă.

Civilizația iudeo-creștină este ca un arbore măreț pe dinafară, dar mistuit de carii pe dinăuntru. Iată aici noi argumente care fac inevitabilă o Nouă Geneză.

Nepacea lumii de dincolo de ziua de mâine: Marea Neagră, „vitală” demenților ce i-au linșat chiar și pe nebunii de pe tabla de șah de altădată...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu suntem într-o stare de „minima pax”... Pentru că o pace minimă este doar un alt focar de aprindere... Din care nu pacea renaște aidoma Phoenixului... Și chiar dacă, aparent, suntem într-o zonă de acalmie, datorată falsei impresii că lucrurile nu vor escalada, pentru că statele donatoare (și „detonatoare”) de armament au cerut Kievului să nu lovească Rusia dincolo de „zonă roșie” (ea minimă în comparație cu imensitatea pe care Europa Războiului ar trebui să o acopere într-un eventual front), lucrurile nu vor rămâne așa pentru mult timp... Pentru că există o zonă de luptă unde armele Europei, puse în slujba Ucrainei, vor putea lovi fără ca țările donatoare de armament, de muniție și moarte, să se teamă ca Moscova va putea considera, în termenii dreptului militar și al dreptului internațional, ca fiind declarații de război... Și fără a avea dreptul (moral) de a

răspunde acțiunilor de provocare, de declarare a războiului, a războiului celor 27 în sine... De parcă ar avea nevoie de asta! De parcă războiul se mai poartă între limite ale decenței, ale îngrozitorului care nu trebuie stârnit din oasele calcinate de moarte, ale ororilor, ale morții în

sine!... Căci, acolo unde se va trece dincolo de limitele umanitare ale aceluia război care avea și el propria-i umanitate, se va eticheta o zonă de acțiune hibridă... Iar armele vor continua a răpăi...

Și există clar acel loc în care Europa Războiului consideră că poate lovi Rusia, nu fără a se teme de ripostă, ci furnizând statelor participante motive de încredere în deciziile demenților ce o conduc spre moarte și care i-au linșat de pe tabla de

șah chiar și pe bieții nebuni de altădată. Și nu, nu este Moldova ca poligon următor... Acolo va fi doar un debarcader aeronațional al trimiterii celor deja morți către moarte. Și, probabil, demenții de la Bruxelles sunt convingși deja, de alți demenți ce le desenează planurile logistico-militare,

de posibilitatea de a înfrânge, cândva, Rusia... Sigur, cu mult după cei opt ani de pregătire anunțați deja de vocile morții... Pentru că nu mai sunt doar voci ale războiului, nici măcar ale nepăcii, ci ale morții... O înfrângere a Rusiei, dar nu pentru a se îndrepta tot ceea ce a pierdut Ucraina, nu pentru oameni, nu pentru glasul de dreptate de dincolo de moarte, nu pentru pacea lumii de mâine, ci pentru resurse... Și poate că Europa nu este atât de arogantă pentru a-și

închipui că va ajunge a stăpâni părți din Rusia resurselor, dar, în numele unor tratate de îndreptare, pe care întotdeauna le rescriu învingătorii așa cum cred ei e folos, crede că va reuși să aducă, dintr-o Rusie obligată să-și recunoască erorile și ororile, resurse pe post de compensații și despăgubiri de război.

Până atunci însă, se „hașurează” locul de amplasare a următorului teatru-poligon... De stârnire, de război de uzură, de război poate ultim... Iar Marea Neagră este prezentată, și prin gura anunciatorului cioclu-de-țară, și, curând, de țări, de la noi, Klaus Iohannis, ca front de luptă... Pentru că acolo se vrea a fi dus războiul... Acolo, armamentul UE-NATO poate distruge aeronavele și navele Rusiei, fără ca loviturile să poată fi direct catalogate ca declarații de război ale țărilor membre furnizoare de arme și muniție. Și, aparent, fără riscul de drept de răspuns al Rusiei prin atacuri terestre asupra statelor respective... „Fără risc”, pe hârtia tot mai

mototolită a acordurilor și tratatelor internaționale...

Și nu va fi deloc greu de „împins” tabla de șah a demenților jucând cu moartea pe post de ture și nebuni în zona strategică a Mării Negre, pentru ca va fi suficientă o provocare, o stârnire, o lovitură asupra aeronavelor sau navelor din zona apelor internaționale pentru a declara „deschis” acest front al morții. Și da, „reconstrucția Ucrainei”, pusă activ în dezbatere în plin război și transformare în ruine a ceea ce a mai rămas din ea, are un sens în noul rol (mai mult sau mai puțin „de joc”, de victimă certă, de morți și răniți colaterali) alocat de nebunii de kibut de război. Căci, ea va hrăni și va asigura Europei nepăcii de mâine cele minim necesare subzistenței populațiilor ei, în vreme ce Europa Războiului îi va da tot ceea ce are ea nevoie pentru a ține „vie” vatra de război ce va fi mutată dinspre zonele ucrainiene înspre cele internaționale ale Mării Negre...

Marea debarcare: tiparele Istoriei...

Petru
Jipa

Și mă gândesc la debarcarea din Normandia ce a fost sărbătorită în Franța. Și mă gândesc la celebra frază: „Cei care nu-și amintesc de istorie sunt condamnați să o trăiască din nou”. Această expresie „istoria se repetă” este o frază atribuită adesea filosofului și scriitorului spaniol George Santayana. El a scris în lucrarea sa din 1905 intitulată „The Life of Reason: The Phases of Human Progress” următoarea frază: „Those who cannot remember the past are condemned to repeat it” (Cei care nu își pot aminti trecutul sunt condamnați să-l repete). Ideea principală din spatele acestei fraze este că studierea istoriei și a lecțiilor pe care le putem învăța din evenimentele trecute ne poate ajuta să evităm repetarea greșelilor din trecut. Dar noi nu evităm, noi ne încăpățânăm să repetăm. Suntem repetenții istoriei noastre. Conceptul conform căruia istoria se repetă nu este un principiu universal și nu se aplică în mod real în toate situațiile. Dar există și cazuri în care putem observa anumite tipare sau tendințe care par să se

repete în istorie. Unele exemple de repetiții sau paralele istorice ar putea include anumite reguli. Istoria a demonstrat că economiile trec prin perioade de creștere și prăbușire în cicluri regulate. Crizele economice, recesiunile și diverse fluctuații în activitatea economică pot fi considerate ca fiind repetiții în istorie. Unele conflicte și războaie pot fi declanșate de motive sau circumstanțe similare în diferite perioade istorice. De exemplu, cauzele războaielor pot varia, dar unele aspecte fundamentale, cum ar fi competiția pentru resurse sau putere, pot fi regăsite în multe conflicte din istorie.

Istoria este plină de exemple de imperii care au înflorit, atins apogeul puterii și apoi au suferit declin și prăbușire. Aceste modele pot fi văzute ca o repetiție a ciclurilor de ascensiune și decădere în istorie. Tiparele istoriei par a fi stereotipurile propriei noastre identități. Și...? Noi rămânem aceiași: Repetenți. Se împlinesc 14 ani de când dezvăluirile lui Snowden au fost făcute publice. Atunci Julian Assange spunea: „Este din ce în ce mai evident acum, după dezvăluirile lui Snowden, că ne confruntăm cu o nouă religie occidentală- statul de

securitate națională... Este un stat în stat, un cult în interiorul unei culturi”. Și Julian Assange tot în pușcărie zace. A spune adevărul a devenit un păcat de neiertat.

Debarcarea aliaților din Normandia în Al Doilea Război Mondial, cunoscută sub numele de Operațiunea Overlord, a avut loc pe 6 iunie 1944. Acest eveniment a constat într-o invazie amfibie masivă a trupelor aliate pe plajele din Normandia, Franța, sub comanda generalului Dwight D. Eisenhower. Debarcarea a reprezentat un moment crucial în război, care a marcat începutul sfârșitului dominației naziste în Europa. Victoria aliaților în bătălia de la Normandia a deschis calea pentru eliberarea Franței și pentru avansul trupelor aliate către Germania nazistă. Scopul debarcării din Normandia a fost de a deschide un nou front împotriva Germaniei naziste, încercând să reducă presiunea asupra forțelor sovietice de pe Frontul de Est și să accelereze înfrângerea Axei. Plajele de debarcare au fost împărțite în mai multe sectoare, fiecare având propriile obiective și tranșee specifice în planul de atac aliat.

Deși inițial operațiunea a întâmpinat rezistență puternică din

partea germanilor, soldații aliați au reușit să cucerească și să securizeze plajele în ciuda unor pierderi grele. Avansarea ulterioară către interiorul teritoriului francez a fost o provocare majoră, dar determinarea și coordonarea trupelor aliate au dus la o serie de succese importante. În trupele aliate se aflau și actualul stat URSS.

Nu s-a schimbat nimic, poate doar protagoniștii. Adina Vălean, comisarul pentru transport, a declarat: „Cu doi ani în urmă, Culoarele Solidarității au remodelat rutele logistice din Europa de Est, pentru a menține funcționarea economiilor Ucrainei și Moldovei și pentru a preveni o criză alimentară globală. Până astăzi, au generat venituri de aproximativ 50 de miliarde de euro pentru Economia Ucrainei, consolidând în același timp legăturile economice ale Ucrainei cu UE, cu importuri în valoare de aproximativ 107 miliarde de euro. Până în prezent, UE a investit în infrastructura de transport în Polonia, Slovacia, Ungaria, România, Ucraina și Moldova”.

Culoarele solidarității cum se mai numesc astăzi? Scria cineva că nenea acela care conduce OMS-ul a

făcut o lege care a fost votată de 194 de state membre ale Organizației Mondiale a Sănătății (OMS) au convenit să înceapă arestarea și urmărirea penală a cetățenilor care se pronunță împotriva vaccinului împotriva gripei aviare, ca parte a unor noi măsuri dure menite să elimine așa-numita „dezinformare”. „Adunarea Mondială a Sănătății a adoptat, săptămâna aceasta, amendamente la controversatele Regulamente Internaționale de Sănătate, fără să apară în mass-media. Aceste amendamente elimină suveranitatea națională a țărilor, acordă OMS puteri mari de a adopta legi în națiunile occidentale și incriminează discursul despre care OMS spune că subminează narațiunea oficială. Acum vedeți: cine sare ia cu suspendare...! Un profesor elvețian și om politic, spunea: „Odată ce a spune adevărul a devenit o crimă, vom trăi cu toții într-o tiranie.” – Nils Melzere.